Párpercesek

30 másodperc

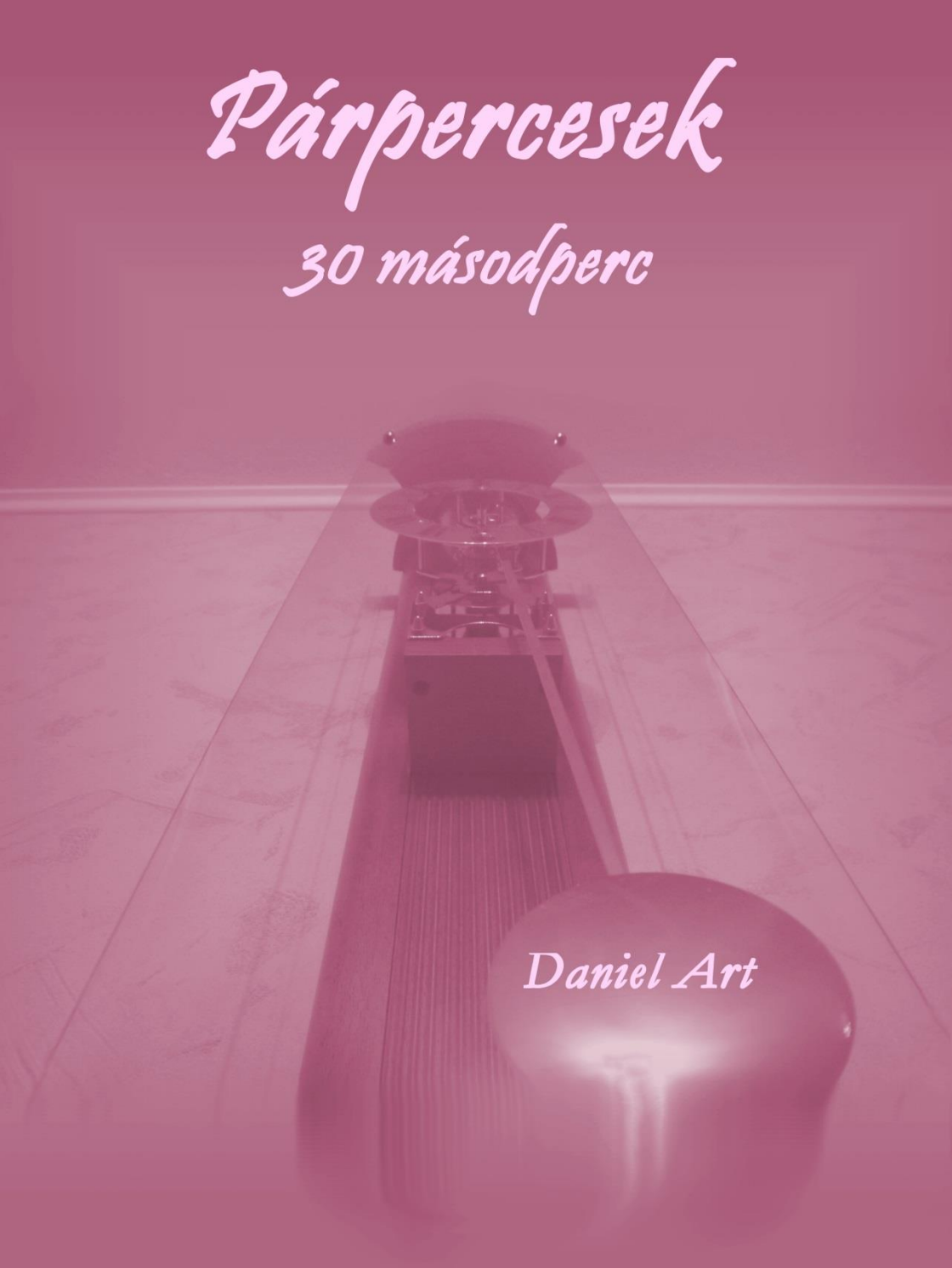

Daniel Art

30 másodperc

Komótosan búg fel alattam a villamos. Suhan velem megállóról megállóra a város szíve felé. Egy újabb munkanap, egy csütörtöki… Szerintem a csütörtököt azért találták ki, hogy legyen a héten egy olyan nap is, amikor az ember már kellően fáradt, de azért a péntek este még olyan távoli, hogy ne lehessen érezni a hétvége közeledtének jótékony vonzását. De nem baj, már a suliban is mondták, kitartó alkat vagyok. Ezt a két napot még megtolom, aztán hétvége…

E gondolatokkal bambulok a körúti villamos ablakában. Nézek ki a fejemből, miközben a szemem előtt elszáguldó környék összemosódó színvilága csakhamar tisztázott kontúrokba rendeződik, és egy újabb megállót formáz meg. Nyugati. Akkor van még pár…

Miközben félig még elcsigázott tekintettel épp kezdeném végigmérni a pályaudvar amúgy csodás épületét, agresszíven betolakodó ablakrengeteg szakítja meg a látképemet. Egy pillanatig megint csak elmosódott képet látok, de aztán az üvegtáblák lassítanak ütemükön, és csakhamar ismét tisztán látok. A szembejövő villamos is épp most gurul be.

Megáll, szemem elé pedig pont egy fiatal lány pajkosan hullámzó fürtjeit utaztatja. Milyen kis helyeske… Persze ezen annyira nem csodálkozom, ismerem magam. A hosszú, hullámos haj az egyik gyengém, most pedig azt

látom, ahogy aranyszínű tincsei vállközépig leomolva valóságos koronaként díszítik őt.

Persze ő a telefonját bújja de nagyon, így a szemeit sem látom. Rögtön eszembe jut a tegnap látott videó, amelyben viccesen pont arra a jelenségre pirítottak rá, hogy amíg a telefont bámulod, addig a valódi élet elszalad melletted.

„Íme, egy példa…" – gondolom, de ekkor a lány leereszti ölébe a telefonját, mintha csak meghallotta volna.

Dob egyet a haján, ami hát… valósággal lenyűgöz. Aztán meglátom az arcát is. Nem is tudom, mit gondoljak hirtelen. Szelíd, békés és lélegzetelállítóan kedves tekintet valami olyan különös kisugárzással, ami azonnal magával ragad. Szemeimet valósággal úgy megfogta, hogy megfeledkezve magamról csakúgy barangolok a fürtökön és a mögötte meghúzódó kecses íveken. Észre sem veszem, amikor egyszer csak…

…rám néz. Jól van, lebuktam, kicsit égő, tudom jól… Szégyenkezve legszívesebben el is fordulnék, amiért ennyire megbámultam, de valamiért ez most mégsem megy. Érzem, ahogy belepirulok a helyzetbe. Erőt veszek magamon és tekintetemet átvetem a villamoskocsi külső oldalára, mintha lenne ott valami nagyon érdekes. Azért mégse tűnjek már akkora mázsás nagy bunkónak…

De így rosszabb…, nem látom őt, márpedig látnom kell... Pár másodpercig még bírom, majd visszanézek. Azt látom, még mindig rám pillázik. És mosolyog. Nem szoktam ilyet, de most azonnal elolvadok. Végem van. Többet nem is akarok máshová nézni. Érzem, ahogy szemünk nem simán összetalálkozott, hanem valósággal

egymás lelkébe is behatolt. Legalábbis ő az enyémbe biztosan…

A tengerkék csillagok már megbilincseltek, de a mosolya most a belsőm legmélyét is megragadta. És azt kívánom, sose eressze. Így ülünk ott a hirtelen vonzalom és váratlan eufória varázsában, egymástól csupán két üvegfallal elválasztva.

Nem bírom tovább, az ablak felé suttogom:

„Szia!"

„Neked is szia…!" – artikulálta csillogó szemekkel hangtalanul, miközben bal tenyerét az üvegre tapasztotta. Mindketten éreztük, valami igazán különleges kezdődött el…

Hirtelen elrántja fejét a vezető felé, majd visszanéz rám. Arca rémültté válik, szinte segítségért kiált. És nekem is csak most jut eszembe…

Vészjóslóan búg fel alatta a villamos. Nem lehet… Elviszi tőlem, nem hagyhatom, ez az én csodám!

Az utolsó pillanatokban azt látom, ahogy az üvegre tett keze még egyszer utoljára utánam próbál markolni, de…

…ehelyett csupán elválaszthatatlannak hitt tekintetünk kísérte egymást a végsőkig.

„Nem szabad eltűnnöd! Most nem. Megtalállak…" – mondtam magam elé a semmibe, majd az ülésről felugorva kivetettem magam a még épp csukódó ajtók közt.

„Micsoda csütörtök…" – gondoltam, majd sietve kezdtem meg új utam. Utána…

Utószó

Kedves Olvasóm,

Remélem, elnyerte a tetszésed a történet. Ha gondolod, ne feledj el visszatérni oda, ahonnan ezt letöltötted vagy megszerezted. Szívesen várom a véleményedet, visszajelzésedet róla, ezzel sokat segítesz nekem.

Ugyanott valószínűleg találsz még az írásaimból egyebeket is, úgyhogy válogass kedvedre, jó olvasgatást kívánok! ☺

Google Play Books:	
https://play.google.com/store/books/author?id=D%C3%A1niel+Gera	

Ezt a történetet ingyenesen tettem elérhetővé, és az írásaim közt találhatsz még más szabadon letölthetőt is. Ugyanakkor, ha úgy gondolod, hogy szívesen támogatnád a munkámat, azt a saját pénztárcádhoz mérten megteheted az alábbi linken keresztül:

Paypal: https://www.paypal.me/danielartworkshop	

Ha pedig forintokban nem is vagy elveresztve, azzal is rengeteget segíthetsz, ha akár e történetet, akár az oldalamat megosztod a barátaiddal, és e módon támogatsz.

Daniel Art's page: https://dartworkshop.wordpress.com/	

Bármelyiket megteszed, nagyon köszönöm! ☺
További jó olvasgatást,

Daniel Art